

—ЗМІСТ—

5 Від авторки

—гербарій—

- 11 Холодно, тепло, тепло і знову холодно...
12 Сукня
14 Ось ідуть двоє. Такі натомлені, клумаками, мов дітьми, обвішані...
16 Іржа, залитий світлом чистотіа...
17 Формула Гаусса
21 З маминого боку були чехи...
23 Я пам'ятаю, він кинув цю жменю купонів...
25 З прижмуром набоковським і згубним...
27 Десь там...
28 Мене заворожує ця композиція...
30 Це місце сили...

—в'єтнамки і берці—

- 37 Як це сталося з нами всіма одразу, з кимось аж занадто?..
38 Часом життя протаранює днів товщу...
39 Бий, барабан, бий, барабан...
41 Перерахуй на п'ять касок і випий три шоти...
42 Не про війну
43 В'єтнамки і берці
45 Вона знімає суху білизну, і щось потріскує...
47 Все як завжди...
49 Розмови
51 Підстрибуєш раптом вночі і скролиш, скролиш...
52 За звичкою ставити два келихи...
53 Жовтий жовтень
56 Листопадові
57 Якесь одвін і три і чиний ілюмін...
58 А завтра була весна

—асфіксія—

- 63 Дружина Лота
- 64 Канікули
- 66 Чорне місто
- 68 Говорить про віру, любов або смерть...
- 70 Ніжність Шредінґера
- 71 А вона мені і каже: «Ми тепер розлучаємося двічі на місяць»...
- 72 Ми можемо дозволити собі значно більше...
- 73 Нью
- 75 Що ми можемо дати один одному...
- 76 Чи ви знаєте, що після кожного кінопроекту...
- 78 Сто разів пройти останній рівень...
- 80 Інші береги
- 81 Не бути...
- 83 Це звичайне диво...
- 85 Асфіксія
- 86 А горло й досі не загоїв...
- 87 Страта

—дорога—

- 93 Помовчи, — мені каже стежка, і я мовчу...
- 95 Вікно
- 96 Піп Іван
- 97 Шумує дощ. Весь день шумує дощ...
- 98 Empty Trash
- 100 Супутник
- 101 Ти знаєш, а кицька не розрізняє червоний колір...
- 102 Дім
- 104 Що я знала про це раніше?
- 106 Зима
- 108 Вертеп

Холодно, тепло, тепло і знову холодно,
знову непройдені рівні й глибокі тріщини.
Хтось на коліна кладе мені сиву голову.
Ти потерпи. Ще день, ще життя, ще трішечки.

Білими плямами — лица чийсь в розфокусі.
Хто вони, хто? Далекі близькі і втомлені,
мовчки зникають; в кожному сутулім корпусі
знаки питання міцно в хребет вмонтовані.

Зламани домі й щастя як заперечення.
Рани фантомні й клаптики подорожника.
Але пливуть на нерест супроти течії
люди у ті місця, де були народжені.

Холодно, тепло, хто вони, хто, чи варто, чи
можна збагнути правду, побиту шашелем?
Давніми таврами — лица із фотокарточок
дивляться так уважно очима нашими.

І за законами вічної діалектики
ми впізнаємо ці суперечні проблиски.
І розсипаються в пальцях крихкі скелетик
між сторінок засушених кимось пролісків.

Моя пралпра, з дому Анастасія
Вовк, у шлюбі—Чайковська, в тамті роки
десь у лісах середніх широт Росії
якось втекла з етапу на Соловки.

Ні, я не знаю, чим вона охоронця
взяла і до яких вдалася афер.
Бабця на щось натякає, соромиться.
Може, убивство? Радше там адюльтер.

Так чи інакше, доньок знайшла. Сутужно
в Києві разом мешкали. Попервах
шили, крутились. Голод, війна, медслужба.
Ну а прапрадід... досі на островах.

Я маю сукню. Сукню із крепдешину
синього. Грубі квіти. І ще дрібні.
Хтозна, коли прапрабабця її пошила.
Десь в п'ятдесяті. Потім. Не знаю, ні.

І я вдягаю не сукню, вдягаю тягість
болю, характер кепський, а заодно
я ще вдягаю ніжну недосконалість
і передсмертну фразу: «це все—гівно».

Посаг від зайчика, пам'ять віків дірява.
Я ще вдягаю погляд цей непростий,
коли доконче маю дивитись прямо
і неминуче мушу с'як-так іти.

Йти проти вітру, коли не зігне долу,
йти доки вийду, поки пульсує час
і завелика малозбагненна доля
добре сидить на схудлих моїх плечах.

• •

Ось ідуть двоє. Такі натовлені, клумаками, мов дітьми, обвішані.
Перед ними — біле ніщо з тонким мереживом стежок-судин.
І вона ступає, і він накриває її сліди своїми — більшими
так, аби здавалося, ніби цим полем ішов хтось сам-один.

Так, неначе нікого і не було. Сніг засипле усі сховки, лігвища,
всі минулі життя, всю незахищеність спогадів хилитку.
І вона думає: в разі чого я не згадаю уже наше прізвище.
І він думає: в разі чого я встигну висмикнути чеку.

Ми забули свіжість хрумкої білизни, бій годинника, пил від борошна
на столі, покої в сутінках, запах кофію, дні уродин
так, немовби нічого і не було, так, неначе замість всього — порожньо.
Заховай в моїй спідниці острижену голову. Я — твій дім.

Я — твій храм, твій простий теперішній час, обітниця твоєї безмовності,
твій маяк, твоя зірка, твоя твердінь просолених узбереж.
І вона іде, і він замітає їхні сліди, зрозумівши повністю,
що назад шляху немає. І вперед немає, насправді, теж.